

FOLK OG LAND

NR. 17 — 20. ARGANG

LØRDAG 25. SEPTEMBER 1971

LØSSALG KR. 2,—

Fremdeles aktuell politikk:

Det nasjonale demokrati Quisling gikk inn for

VI FRISKER OPP IGJEN EN BROSJYRE FRA 1938—39

Quisling har som kjent vært fremstillet som en diktator-type som bare strebet etter personlig makt. Ikke minst var det det bedrøvelige og uridderlige aktorat i saken mot ham som tegnet dette bilde.

Nå er det naturligvis både urettferdig og misvisende å legge de funksjoner han i forholdenes medfør måtte overta under den tyske okkupasjon til grunn for en bedømmelse av den form for statstyre han og Nasjonal Samling tok sikte på. Under okkupasjonen var han, for overhodet å kunne vareta norske interesser, nødt til å spille med de kort han hadde fått utdelt. Han måtte arbeide innenfor det system okkupasjonsmakten kjente og aksepterte, kort sagt spille sin rolle som en slags norsk diktator som hadde den endelige avgjørelse i alle spørsmål. Og når dertil nasjonalforsamlingen ikke lot seg innkalle og kongemakten hadde overlatt landet til sin egen skjebne og okkupasjonsmaktens velvilje, så

var jo spillets gang forutbestemt.

Men, hva var det så egentlig Quisling og hans parti tok sikte på når det gjaldt måten å styre landet på i normale tider? Mange husker kanskje at det i Nasjonal Samlings program ble talt om en handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk. Og var ikke det i virkeligheten et diktatur? Hvorledes skulle denne regjering egentlig være?

Quisling la i en brosjyre som ble sendt ut i 1938 eller 1939 frem hva han la i partiets programposter om endringer i styreformen og han betonte her meget sterkt at det ingenlunde var noe diktatur man tok sikte på. Ja, brosjyren hadde titlen «Diktatur eller nasjonalt demo-

krati?» Vi synes det i brosjyren blir trukket både klart og konsist opp hva Nasjonal Samling stod for, og da det faktisk også er et aktuelt og brukbart program for fremtiden gjengir vi denne lille brosjyre i sin helhet her:

«Et fritt folk er et folk som selv kan bestemme de lover det skal leve under, og de skatter som skal avgis til det offentlige styre og stell. Styreformen er kjennmerket ved ordningen av den

øverste lovgivende myndighet og i sammenheng dermed den bevilgende myndighet.

I et diktatur er den øverste makt i hendene på en enkeltmann, eller hva ofte verre er, en partiklikk eller sammenrotting av partiklikker.

Det faglige riksting

I den stats- og samfunnsordning som Nasjonal Samling vil gjennomføre, skal
(Forts. side 2)

Heller ikke kronprinsesse Märtha skjønte at Norges krig «fortsatte»

Ønsket å vende tilbake til Norge i -41 forteller tysk dokument

Vi synes det er besynderlig at de ellers så lojale eldre offiserer ikke forstår at de direkte anklager og fornærmer landets konge når de påstår at Norges statlige krig mot Tyskland fortsatte etter avtalen i Trondheim av 10. juni 1940. Følgende er jo nemlig ubestridelige kjennsgjæringer:

Kong Haakon selv vaklet ifølge både norske og britiske kilder sterkt etter at det var gitt ordre om å innstille fiendtlighetene. Han hadde nærmest bestemt seg for å bli igjen i Norge hos sitt folk da han ble utsatt for et sterkt britisk press, som fikk ham til å skifte mening. Tyder dette på at det var meningen at krigen skulle fortsette?

Det er videre en historisk kjennsgjærning at daværende kronprins Olav, selv etter at kong Haakon hadde bestemt seg for å dra til England, ytret ønske om å bli igjen i Norge, men at han nærmest ble beordret med englandsfarerne. Kan noen tenke seg at landets kronprins kunne nære slike tanker og ønsker hvis han ikke anså Norges krig avsluttet?

Og kan det for den saks skyld tenkes at Norges høyeste militære sjef frivillig ble tilbake hos okkupantene mens landets krig skulle fortsette? Og at han virkelig kunne tenke seg at tyskerne ville gå med på norsk opp-

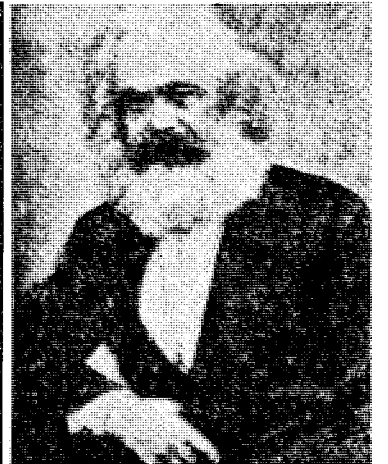

Kronprinsesse Märtha følte ansvar for det norske folk.

rustning — og det under kamuflert tysk overkommando — i Øst-Finnmark hvis ikke krigen mellom de to land var avsluttet?

Vi skal ikke her påny komme inn på at krigsavslutning også var den eneste forklaring på riksrådsforhandlingene, på anmodningen til kong Haakon om å abdisere, og på meget annet. Vi skal bare nevne at det også var andre av kongefamiliens medlemmer som følte større ansvar overfor folket og situasjonen enn de emigrerte partipolitikere.

Et av de utenlandske kronvitner legendeforsvarerne her hjemme kommer trekende med under forsvaret

Karl Marx, jøden som var far til marxismen, var en mangfoldig personlighet, som også sa kloke ting innimellom. Således advarte han i sin tid mot den panslavisme som fremdeles er det dominerende trekk i det Sovjetsamveldet som ellers sverger til Marx. Se side 5.

GAMMEL VISDOM

fra 500 år før Kristi fødsel kan fremdeles ha sin fulle gyldighet. På side 5 finner De en artikkel om dette.

LØGNEN SOM VITENSKAP behandler Ole Nilsen i en artikkel, også på side 5. Han tar for seg hvorledes løgnen alltid har vært brukt mot tyskerne som krigspropaganda og setter, dels ut fra direkte egen erfaring, et spørsmålsteget også ved de påståtte ugjerninger fra annen verdenskrig.

I brennpunktet

på side 2 er denne gang seiersmaktenes enighet om Vest-Berlin over hodet på tyskerne selv.

Ellers

finner man som vanlig ungdomsstoffet på side 4 og på side 2—3 er der foruten lederen forskjellige innlegg og noen nærmere opplysninger omkring Katynmassakren. Vi beskjeftiger oss også med en fantastisk beretning i AF-TENPOSTEN om en ung mann som synes han måtte ha rett til å sparke ihjel en «nazist».

av siste skanse er den tyske professor Walther Hubatsch, som har utmerket seg med meget tåkeprat. Såvidt vi kan se motsier han seg selv titt og ofte, noe som jo ikke er så rart når man skal ta hensyn til at det er nokså avgjørende i dagens Tyskland å tute riktig med ulvene og han dertil bruker den evindelige norske professor
(Forts. side 6)

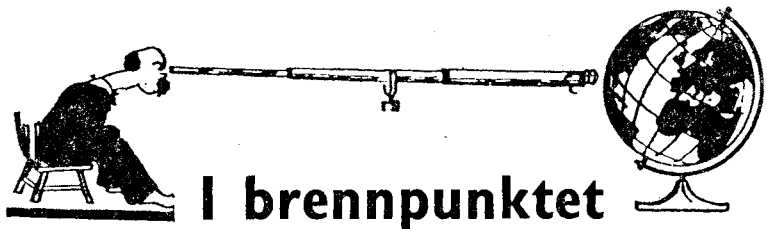
VIDKUN QUISLING:

DIKTATUR

ELLER

NASJONALT DEMOKRATI?

I denne brosjyre trakk Quisling opp linjene for Nasjonal Samlings syn på statens styre og stell.

Det er nok i første rekke den såkalte enighet i og om Berlin som bør stå i brennpunktet for interessen, skjønt det koker og gjærer jo overalt i verden. Et nydelig resultat av demokratiets seier over nasjonalsosialismen, får en vel si. Stort verre enn det er nå kunne det vel ikke godt få blitt med kriger og revolusjoner, mord og drap, moralsk og samfunnsmessig oppløsning.

Men, det var altså Berlin denne gang. Okkupasjonsmaktenes enighet 26 år etter verdenskrigens avslutning om den rikstyske hovedstad Berlin — over hodet på tyskerne selv — later til å vekke stor og alminnelig begeistring i den samlede norske presse uten smålige partihensyn. Dels skyldes vel dette det norske demokratis varme omsorg for den forhenværende kommunist, forhenværende nordmann og forhenværende litt av hvert annet, Willy Brandt. Han har satset hele sin politiske fremtid på dette østlige narrespillet og trukket med seg et motvillig USA.

La oss da se litt på bakgrunnen for denne strid om den gamle tyske hovedstad. Vest-Berlin ligger, som kjent, som en pinnsvinstilling inne i Sovjets del av Tyskland. Avtalen mellom seierherrene var at hele Berlin skulle styres for seg av de fire okkupasjonsmakter, dog slik at den røde hær skulle holde Øst-Berlin besatt og de tre vestmakter Vest-Berlin. Da den kolde krig tok til for alvor lot Sovjet sin tyske vasall ruste opp og lage et slags selvstyre i Sone-Tyskland, innbefattet Øst-Berlin. De vestallierte på sin side gav nølende og forsiktig sin Bundesrepublikk visse rettigheter i Vest-Berlin. Dog var det ikke vesttyske tropper i Vest-Berlin, mens Ulbrichts soldater marsjerte i Øst-Berlin.

Det som har vært det store mål for Sovjet-Tyskland har vært å oppnå en slags status som selvstendig stat. Bundes-Tyskland har den hele tid motsatt seg dette og tyskerne i øst har heller ikke oppnådd noen anerkjennelse utenfor østblokken. Som et godt utpresningsmiddel har man imidlertid hatt den umenneskelige behandling av vestberlinere som hindres i å få kontakt med familie på den annen side av muren mellom de to deler av byen. En ordning som kunne bed-

re tilstanden var derfor naturligvis ønskelig for mange vesttyskere og det var vanskelig for opposisjonen å motsette seg forsøk på dette. Noe som Brandt utnyttet til å starte sin østpolitikk. Hvilke siktemål denne gamle rosenrøde politiker, det norske arbeiderpartis gamle venn og kompis, kan ha, er vel ikke helt klart idag. Men det er vel grunn til å se på det hele med mistankens skjerpede blikk.

Sone-Tyskland var naturligvis villig til visse tilsynelatende innrømmelser hvis det dermed kunne oppnå den internasjonale anerkjennelse som en selvstendig tysk stat det strebet etter. Men til syvende og sist var det naturligvis Sovjetsamveldet som bestemte.

For Sovjetsamveldet er situasjonen den at forholdet til Kina stadig tilspisses og man kan ikke se bort fra et militært sammenstøt før eller senere. Under slike forhold må staten selvsagt sørge for å sikre seg mot å få en annen front mot Vesten også. Det gjelder å få en «avspenning» som både hindrer en slik annen front og som samtidig gir Sovjetsamveldet frie hender ifølge Bresnev-doktrinen innen østblokk-landene.

Det er utvilsomt dette som er bakgrunnen for østblokkforslagene om en europeisk «sikkerhetskonferanse», forslag som også norsk utenrikspolitikk har falt pladask for. Betingelsen for at en slik sikkerhetskonferanse kunne komme istand var imidlertid at Vesten ble beroliget gjennom fremgang for Brandts østpolitikk, hvor en slags avtale om Berlin var et nødvendig ledd.

Det haster for Sovjetsamveldet å få istand en slik «sikkerhetsavtale» som kan sikre det frie hender til å ordne opp innenfor sin «interessesfære» uten å måtte risikere innblanding fra Vesten. Kina har som kjent begynt en slags innsirkling av Sovjetsamveldet og har i den senere tid arbeidet intenst på Balkan. Albania har lenge vært dets forbundsfelle og nå foregår det et, til og med militært, maskepi med østblokkens to urokråker: Titos Jugoslavia og Romania. Sovjet har forsøkt å skremme dem til lydighet og underkastelse gjennom store militærmanøvrer, men dette har ikke ført frem. De to land synes å være fast be-

stemt på å forsvare seg militært hvis Sovjet skulle forsøke å kopiere eksemplet fra Tsjekkoslovakia. Og da ville det naturligvis være fare for en inngripen fra vest hvis landene bad om det. En «europeisk sikkerhetsavtale» ville gi Sovjet frie hender.

Derfor altså enigheten om Berlin, som såvidt vi kan se ikke innebærer noen virkelige fordeler for bundestyskerne. De nærmere detaljer skal det forhandles om mellom de to tyske vasallstatene, heter det, men allerede nå er det klart at man kan vente seg svært lite av det. Sovjettyskerne vil fortsatt kunne legge hindringer iveri for trafikken til Vest-Berlin under allehånde påskudd. Muren og mur-mordene fortsetter som før. Og dertil har de de facto oppnådd anerkjennelse som en likeverdig forhandlingspartner for Bundes-Tyskland. Ja, det er grunn til å tro at det som et hemmelig punkt også inngår en internasjonal anerkjennelse i den retning, bl.a. med FN-medlemskap for begge de tyske stater. Tysklands permanente deling er fullbyrdet.

Sovjet på sin side har vel oppnådd at det får sin «sikkerhetskonferanse», mens det ellers ruster opp for fulle mugger. Dertil kommer at det har sikret seg et «generalkonstat» i Vest-Berlin, dette bl. a. for å markere at Vest-Berlin ikke er noen del av Bundesrepublikken, men et slags seierherrenes protektorat. I samme retning virker jo også at Bundesrepublikken har måttet gi avkall på de rettigheter det hittil har utøvet med møter i Vest-Berlin av Bundes-tag osv.

Så østblokken har nok all grunn til å glede seg over avtalen, Brandt formodentlig også ut fra sine forutsetninger. Men det er oss en gåte hvorfor tyskerne som folk skulle glede seg. Og rett besett kan vel ikke egentlig heller det NATO-forpliktete Norge ha noen grunn til glede over at Sovjet nå får anledning til å sluke helt også Jugoslavia og Romania — iallfall ikke på lengre sikt.

Politicus

Selvironi

Den jødisk-franske maler Marc Chagall har lenge tatt godtfolk ved nesen, men det skal sies til hans ros at han aldri har lagt skjul på at så skjer. Maleren, som nå er 84 år gammel og bor i Cote d'Azur, uttaler seg adskillig mere kritisk enn kunstanmelderne. I katalogen for den pågående utstilling hos Maeght slår han dette fast i innledningen: «Jeg kan ikke tegne, og heller ikke å male har jeg noen gang lært riktig.»

Det nasjonale demokrati — —

(forts. fra side 1)

den øverste lovgivende makt fremdeles ligge i Stortinget, men i et Storting sammensatt av faglige delegerte for for det arbeidende folk, og ikke av partipolitikere. Stortinget skal omdannes til et faglig riksting bestående av et næringsting og et kulturting, istedenfor nu av et såkalt odelsting og et såkalt lagting.

Medlemmer av Næringstinget og Kulturtinget skal velges av de faglige organisasjoner, henholdsvis næringslivets organisasjoner og de ikke-økonomiske organisasjoner. Representantene velges for et bestemt tidsrom. Men de skal nårsomhelst kunne tilbakekalles av sin organisasjon, hvis de svikter. Forøvrig bør også enkelte medlemmer ha plass i Rikstinget ex officio, dvs. direkte som følge av den faglige stilling de innehar.

De faglige organisasjoner (laugene)

De faglige organisasjoner (laugene) skal således avløse de politiske partier som grunnlag for valget til nasjonalforsamlingen og bestemmelse av folkeviljen. Det skal dog også være adgang til å henvise særlige spørsmål til avgjørelse ved folkeavstemning på grunnlag av alminnelig, like og direkte stemmerett.

Disse nye faglige organisasjoner, som blir lovfestede ledd mellom den enkelte og staten, skal organiseres mest mulig på grunnlag av de eksisterende fag-, nærings- og kultur-organisasjoner. Men med den vesentlige forskjell at de skal omfatte alle arbeidsledd og interesser i vedkommende yrke eller næring, således både arbeidsgivere og lønnsmottagere.

Det skal bygges på prinsippet: «YRKESAMARBEIDE PÅ NASJONAL GRUNN» og ikke som nu på den prinsippløse klassekamp på internasjonal grunn.

De skal være frivillige organisasjoner, men de legaliserte fagorganisasjoner skal være de eneste som har lovlig status og rett til å representere vedkommende fag og yrke.

Kulturelt og økonomisk selvstyre

Sammen med denne nyorganisasjon av nasjonens kultur- og næringsliv vil NS innføre kulturelt og økonomisk selvstyre. Likesom staten for 100 år siden overlot ledelsen av det kommunale styre og stell til kommunale folkestyreorganer under statens overtilsyn (kommunalt selvstyre), må staten nu,

samtidig som den ved lov skaper orden i arbeidslivets organisasjoner, også overlate disse faglige organisasjoner en viss frihet og forpliktelse, til å styre sine fagområder.

Det er den moderne utviklings krav.

Regjeringens stilling

Hva selve regjeringsspørsmålet angår, så krever Nasjonal Samling en handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk (NS program pkt. 1)

NS vil ikke gjenoppevke den personlige kongemakt, men vil gjenreise de sunde prinsipper for den utøvende makt som er fastslått i Eidsvollgrunnloven, og som nu er blitt fullstendig forkvartet av partipolitikken. Regjeringen skal dog fortsatt være underkastet nasjonalforsamlingens kontroll og skal kunne kastes av denne. Men for å sikre det sterke og stødige styre som et lands ledelse krever, mener vi at under den nye ordning skal statschefen (kongen) ikke behøve å bytte regjeringssjef, medmindre to tredjedeler av Rikstinget krever det. Selv skal Kongen nårsomhelst kunne avskjedige statsministeren (Grunnlovens paragraf 22). Likeledes mener vi at det bør innføres oppløsningsrett og som nevnt referendum (folkeavstemning).

De enkelte fagministre skal derimot ombyttes av statssjefen etter forslag av regjeringssjefen eller når et simpelt flertall i nasjonalforsamlingen, Rikstinget, resp. næringstinget (Kulturtinget) krever det. Likeledes må forutsettes å bli etablert et nøye tillits- og ansvarsforhold mellom vedkommende fagministre og vedkommende faglige organisasjon og dens gruppe i Rikstinget.

Et nasjonalt demokrati

Som det vil fremgå av foranstående er den reform av statens styre som Nasjonal Samling tar sikte på, så langt fra diktatur, at det tvertimot er nøyaktig det motsatte:

en rettferdig og saklig folkerepresentasjon, og en avlastning av den centrale statsmakt ved nye selvstyreorganer.

Det vil også tydelig fremgå av det foran fremholdte at vi vil ikke noen kopi av utlandet, av fascisme eller nasjonalsosialisme o. lign.

Det nye Tyskland og Italia er riktignok organiserte nasjonalstater, også bygget opp på arbeidslivets grunn og med besvarelse av den private eiendomsrett. Men den faglige ordning er der helt

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Fusk med samvittigheten

Det er ikke så rart at de hovedansvarlige for «retts»-oppjøret fortsatt kretser rundt åstedet slik erfaring viser at alle med betent samvittighet gjør det. Derfor har da forsvaret for det som skjedde stort sett kommet fra de samme kretser den hele tid, fra en O. C. Gundersen, en Einar Gerhardsen, en Annæus Schjødt sen., for å nevne noen, og naturligvis fra selveste sjefsdirigenten dengang — høyesterettsadvokat Sven Arntzen. Og for å kaste et lovliggitt og ekspertisens skjær over det hele har de samvittighets-skadde latt seg flittig og uopphørlig assistere av sine drabanter professorene Skodvin og Andenæs. Mange vil kanskje synes at saken ikke blir så meget bedre ved disse legendeprofessorers deltagelse.

I disse dage har den nidkjære riksadvokat fra dengang, Sven Arntzen, følt seg tråkket på en av sine mange moralske og juridiske liktær, dødsstraffen. Det er Karl Nandrup Dahl som i en bokanmeldelse i Arbeiderbladet hevdet — og det utvilsomt med rette — at det «under rettsoppjøret ble innført dødsstraff med tilbakevirkende kraft», for å sitere bladets eget resyme av det Nandrup Dahl skrev.

Det er naturligvis ikke noe rart at nettopp Arntzen reagerer voldsomt ettersom han dengang stilte seg til disposisjon og lot sine særstatsadvokater — jurister som senere har avansert til de høyeste stillinger — rase rundt i rettssalene med påstander om dødsstraffer «med tilbakevirkende kraft». Og så har han da med brask og bram og bilde og femspaltet oppslag tatt til orde mot bokanmelderens påstand.

Når man skal forsvare en slett sak, må man naturligvis være spissfindig og det prøver da også Arntzen å være. Det ble ikke innført dødsstraff i Landssvikanordningen, prosederer han, men i den provisoriske anordning av 3. oktober 1941. Nå skulle en jo ikke tro at det i og for seg gjorde større forskjellen akkurat når dødsstraffen ble født i dølgsmål borte i London. Men, jo, sier Arntzen, for da var det ikke tilbakevirkende. Ingen fikk dødsstraff for noe vedkommende hadde gjort før 3. oktober 1941.

Dette er som enhver vil forstå bare dårlig prosedyre i likhet med det som under Arntzens ledelse ble prestert i rettene i 1945. Pointet når det gjelder spørsmålet om det var tilbakevirkende eller ikke er jo nettopp at for det første hadde ikke eksilregjeringen noen lovgivende myndighet — at den tilegnet seg slik rett var i direkte strid med Grunnloven — og for det annet var anordningene ikke gjort kjent for de folk som ble i landet. For ikke å snakke om at det ifølge folkeretten ikke var eksilregjeringen, men den tyske okkupant, som hadde suvereniteten over Norge. Anordningen i all sin uhyrlighet ble først kjent for de folk den ble brukt mot i mai 1945 mens den ble brukt for forhold helt fra 1941 — altså med tilbakevirkende kraft.

Det tør i denne forbindelse kanskje være grunn til å peke på at selv en Edward Hambro i Stortinget innrømmet at landssvikoppjøret var gjennomført etter anordninger med tilbakevirkende kraft.

Det er også fusk i kortene når Antzen hevder at Quisling for sin del med full lovlig rett ble henrettet ettersom han ble dømt for krigsforræderi etter den militære straffelov «som i § 81 hadde dødsstraff som straffealternativ». Han glemmer nemlig å tilføye at slik dødsstraff bare kunne effektueres i krigstid, altså mens krigshandlingene pågikk og Norges forsvar var satt på krigsfot.

Det skal ikke gjøre en dårlig sak bedre å anføre som

Fantastisk!

I sommertiden gikk en fantastisk notis i AFTENPOSTEN oss hus forbi, men en av vårt blads venner har vært mere påpasselig og har sendt oss klippet.

Det er ikke bare selve hendelsen som er fantastisk, men kanskje enda mere at dette pene og pyntelige og besteborgerlige blad ikke på noen måte føler trang til å ta avstand fra det som der blir servert.

Notisen bar overskriften «Matros siktet for drap på tømmermann i Japan» og forteller om en bestialsk affære mens det norske skip «Norbega» lå i havn i Japan 8. juni. En 22 år gammel matros satte igang et slagsmål med en 51 år gammel tømmermann og drepte ham med en rekke spark i maven og i hodet. Så heter det videre:

«Den 22 år gamle matrosen har fortalt at det var han som satte igang slagsmålet og ga tømmermannen flere karatespark i maven. Han innrømmet også at han hadde sparket ham i hodet og som årsak til at han startet slagsmålet, oppga han at han mente tømmermannen var nazist og at han derfor nærmest hadde rett til å ta livet av ham.»

Han erklærte seg da ikke straffskyldig og begjærte seg løslatt straks, men retten syntes nok ikke det gikk an trass i alt.

Det brutale uhyre av en ung mann er vel ikke noe særsyn i våre dager, dessverre, og det er da heller ikke det vi finner fantastisk. Men hva slags informasjoner og påvirkninger har denne unge mann fått i skolen, i pressen og rundt omkring ellers når han uten videre kan hevde for fullt alvor at «nazister» må man straffefritt kunne drepe?

Det er sannelig et tungt ansvar skole og presse har tatt på seg med sin evige hets midt oppe i det ellers så kvalmende snakket om humanitet og forvridd menneskevennlighet. Kanskje det er derfor AFTENPOSTEN fullstendig har mistet det mål og mæle en burde ha kunnet vente i forbindelse med dette politiske drap?

bevis for lovliggitt av at eksilregjeringen i strid med Grunnloven gav lover at en av de høyest tvilsomme dommere i Høyesterett dengang, Ferdinand Schjelderup som førstevoterende gikk god for det og fikk tilslutning av sine like tvilsomme kolleger. Og når Arntzen ennå siterer Paal Berg, Hjemmefrontens leder og Quislings hovedmotstander, som garantist moralsk og juridisk for det som skjedde, ja da be-

Katynmasakren nok en gang

VAR DET DERFOR SIKORSKI «FORULYKKET»?

Vi omtalte nylig de siste zionistiske vitneprov som endelig og avgjort legger ansvaret for mordet på de polske offiserer på Sovjetsamveldet. Det har det da forøvrig aldri vært tvil om på noe hold selvom de vestallerte ikke kunne bekjenne det for ikke å sette alliansen med morderne i fare.

Nå leser vi i en artikkel i et tysk nasjonalt blad at også denne affære var en av Tysklands misbrukte sjanser. Eksilpolakkene var jo klar over at massakren skyldtes sovjetrusserne og artikkelforfatteren hevder at da ville det rette øyeblikk vært inne til å skape et nytt forhold til det polske folk og å gjøre slutt på de feil og overgrep som var begått av den tyske sivilforvatning. Men, skriver artikkelforfatteren, de ansvarlige steder var tilsynelatende ikke rede til det.

Likevel kom det til visse indirekte kontakter. Sjefen for den polske eksilregjering, Sikorski, erklærte seg rede til å komme til Smolensk hvis han ble garantert fritt leide frem og tilbake (til England), og man var tilbøyelig til å gå med på dette, heter det.

Et slikt besøk og en slik kontakt ville naturligvis kunne ha utviklet seg til en endring av hele forholdet mellom Tyskland og Polen i forbindelse med en hel nyordning og gjenopprettelse av Polens suverenitet. Spesielt naturligvis på bakgrunn av krigen mellom Tyskland og det Sovjetsamveldet som hadde bemektiget seg den annen del av Polen.

Så Sikorskis plutselige død som følge av «en flyulykke» kom svært beleilig for Churchill. Ikke rart at man allerede dengang skumlet om at Secret Service hadde sin finger med i spillet. Og ingen har vel heller bepektet det senere.

Imidlertid ble altså Sikorski etterfulgt av Mikolajczyk, som trofast fulgte Churchills anvisninger om ikke å ødelegge forbundet

Sikorski som «forulykket» så beleilig.

med Moskva, noe han altså fikk megen glede av da hele Polen ble solgt ut til de røde etter verdenskrigens slutt.

Det kan ellers nevnes at arbeidet med Katynfundet i begynnelsen av mai måtte innstilles på grunn av det varme vær og svermen av fluer. Det ble besluttet å fortsette gravingen om høsten, men midt i september besatte den røde hær Smolensk og avbrøt arbeidet.

Det nasjonale - -

(Forts. fra side 2)

underordnet et diktatorisk parti, et statsparti, hvis ledelse eller leder innehar den øverste lovgivende makt, om enn etter folkets mandat. Det er ikke den ordning vi arbeider for.

NS vil en ren faglig ordning med den øverste lovgivende, bevilgende og kontrollerbare myndighet samlet i en nasjonalforsamling valgt på faglig og demokratisk grunn og med en faglig riksregjering som det øverste utøvende organ for denne nasjonalforsamlingen og for folket.

Nasjonal Samling tilstreber ikke noe diktatur. Ikke kommunistisk og ikke «fascistisk». Men heller ikke noen fortsettelse av det nåværende norske evneløse skinnendemokrati med dets korrupte, hyklerske og maskerte partidiktatur.

Nasjonal Samling vil et nasjonalt demokrati, både politisk og økonomisk demokrati og et fritt åndsliv, et virkelig folkestyre og en virkelig frihet.»

Husk bladpengene
for
2. halvår!

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Fremover

Fra Nasjonal Ungdomsfylking har vi mottatt følgende skriv:

«I den senere tid har man i Nasjonal Ungdomsfylking fått flere henvendelser. Samtlige av disse bekrefter det man har vært klar over i lengre tid. Blant de yngre er det en sterk interesse omkring vitale nasjonale problemer. Med «nasjonale» menes nasjonal i dens rette betydning. Myndighetene og andre sier også at de er nasjonale, men hva denne nasjonaliteten står for vet vi alt for godt. Man «tillater» hasj, narkotika, porno, lat-skap, masseinnvandring m. mere. Vi må sette en stopper for den likegyldige og nonchalante linje. Vi må kreve at noe skal bli gjort. Vi vet at det rundt omkring i hele Norge finnes personer som kan støtte opp om oss, i vårt syn rettet fremover. Vi som er unge idag bør presisere at vi må se fremover, de eldre, som har levd sitt liv, kan se tilbake, men også gi oss yngre en veldig stimulans. Vi håper også at det om 10 år eksisterer et land ved navn Norge, som også de eldre i sin tid håpet.

Vi i NUF håper at alle skoler ved deres elevråd, gymnassamfunn vil invitere foredragsholdere og diskusjonsinnledere til deres møter.

En av årsakene til at det har vært stille omkring NUF i den senere tid er at mange er i ferd med å fullføre sine

GAMLE OPERETTER TIL HEDER IGJEN

Sommerfestspillene i Bregenz 1972 vil starte med en nyoppføring av Bellinis opera «Die Nachtwandlerin». Man vender også tilbake til de gamle operetter: «Tiggerstudenten» av Millöcker. I tillegg blir Parcells ballett-opera «Fedronningen» oppført på Bregenzer Seebühne.

Kam til håret

Mens det tyske Bundeswehr har godkjent et hårnett for langhårede soldater, ser man tydeligvis annerledes på det i Tunesia. Myndighetene der har erklært hippieene krig fordi de «forsøker å undergrave moralen» der. 48 hippier, av hvilke flere med makt måtte klippes og vaskes, er blitt utvist fra landet.

studier. Det er når disse er ferdige og man kan koordinere kreftene rasjonelt at man kan vente strandhugg. Over alt i Norge sitter det ungdom med samme innstilling som oss. La oss høre fra dere slik at vi sammen kan dra lasset.

Vi skal i den nærmeste fremtid sette opp et program

som vil inneholde aktuelle tema for eventuelle diskusjoner eller debatter. Det må være like tillatt at vi forfekter vårt syn, når Maoistene m.m. uhindret får ødelegge arkitektoniske verk ustraffet.

NUF
Postboks 5331
Maj. — Oslo 3

ERIK RUNE HANSEN:

Rasehat eller rasebevissthet?

Diskusjonens bølger går høyt i pressen rundt de innflyttende Pakistanere. Mange av innleggene er av en slik art at de tangerer den nye lov om rasediskriminering. Det er som kjent ikke tillatt å skrive eller på annen måte ytre ting som kan virke som en oppfordring til rasehat. Når dette allikevel blir gjort er det ikke motivert av rasehat, men av rasebevissthet! Myndighetene kan ikke bekjempe biologiske fakta ved hjelp av lover!

Nye videnskaplige forsøk gjort i USA på flere tusen negre, indianere og hvite i den amerikanske hær, har klart avlivet myten om at «nye er forskjellig, men inni er vi like». Myten viste seg å være like naiv som den siter-te barnesang. Rent intelligensmessig lå de hvite på topp — fulgt av indianerne. Andre forsøk har vist at drømmen om integrerte skoler er lite realistisk — forskjellige raser lærer på forskjellige måter.

Et annet populært eksempel i favør av en økende rasebevissthet er selve det amerikanske samfunn. Ingen raselover kan forandre — annet enn på overflaten — det biologiske instinkt som ligger bak rasemotsetningene der borte. Andre — og for oss mer aktuelle og skremmende eksempler er England og Sverige.

I England demonstrerte selv trofaste labour-folk for den konservative Enoch Powells rasepolitikk. Selv de engelske klassemotsetningene ble glemt i den stund en fremmed rase trengte seg inn. Engelske samfunnsforskere har advart imot kommende rasekamper i engelske byer innen 10 år — hvis ikke innvandringen blir stoppet.

Dette bør vi trekke lærdom av her hjemme. At rasestriden allerede har nådd Norden viser svenske gallup-tall. Svenskene har endelig innsett den store forskjell det er på å avstands-kritisere andre lands raseproblemer, og det å leve og bo sammen med ander rase. For det er først da man ser at de fremmede folkeslagene skiller seg klart ifra landets egentlige innbyggere — ikke bare i farge og utseende, men som før nevnt i høyeste grad også i mentalitet og personlige egenskaper.

Vår egen rasepolitikk er ennå dominert av uvitenhet, og vakkert emballert i tale-trengt demokrati og humanisme. Men humanitære oppgaver behøver man ikke importere fremmede raser for å finne. Vi må først vende blikket mot vårt eget folk.

Så lenge det her i Norge finnes enslige mødre som frister tilværelsen i telt og bakgårdsslum. Så lenge det finnes pleiehjem med en standard under all kritikk. Så lenge det finnes nordmenn som fryser i sine leiligheter midt i Oslo. Så lenge myndighetene ikke kan skaffe boliger nok til sitt eget folk — og så lenge de samme myndigheter bl. a. skylder på økonomiske årsaker til slike fundamentale skjevheter i vårt samfunn. — Må det være med en flau smak i munnen man bevilger millioner til U-hjelp og andre og ubeslektede rasers innreise og ve og vel i Norge.

Vi må få gangsyn nok til å se nøden i vårt eget land. Vi må reagere imot den dik-tatoriske, unasjonale måte våre skattepenger blir brukt på. Det er forsent å reagere når man selv står i boliger og med forbitrelse ser de flokker av utlendinger, som

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Så vender vi tilbake til sangene fra før 1945. Det er fremdeles en del igjen i denne serien. I etterfølgende sang tales det om å reise «vårt Norge fritt påny». For det var også NS-folkenes store drøm og store håp, det som lå bak Quislings utrettelige strid med okkupantene representert ved Terboven og bak frontkjempenes innsats i øst.

29.

Fram, fram til kamp

1. Fram, fram til kamp, til seir vi går, «For folk og ri-ke, fri-e kår», skal gjen-klanggi, fra syd til nord, hvor fol-kets vil-je gror. Ved fel-lesmakt skal byg-ges vårt Nor-ge, ditt og mitt Hva, vun-net er skal tryg-ges og ei-es helt og fritt. Fram, fram til kamp, til seir vi går for folk og ri-ke, fri-e kår. Et Sol-korstegn skal vi-se vei'n, skal fø-re fram på-ny. Et Sol-korstegn skal vi-se vei'n for bygd og by

2. Bli med fra land, fra bygd og by og reis vårt Norge fritt påny. Et samlet folk som stevner frem for frihet, fred og hjem. Vårt land vil vi forsvare i handling og i ord. Vår fred vil vi bevare, på Føreren vi tror. Bli med fra land, fra bygd og by og reis vårt Norge fritt påny. Et solkorstegn skal vise vei'n, skal føre fram påny. Et solkorstegn skal vise vei'n for bygd og by.

våre egne myndigheter med innflyttende flyktninger. Vi vil ikke ha slum. Vi vil ikke ha rasehat — derfor må vi arbeide for en rasebevissthet.

Hvis ikke statsmaktene innser sitt ansvar overfor det norske folk og setter nasjonale oppgaver føre hensynet til fremmede flyktninger, er det naturlig at mange i selvoppholdelsesdriftens og omtanken for vårt eget folks navn, gjør Norge så lite tiltrekkende som mulig for de

Politiske originaler

Vi vet ikke om det i noe annet land finnes så mange politiske originaler som i Norge. Opp gjennom årene har de skutt opp som sopp (Forts. side 7)

Da Karl Marx advarte mot russisk panslavisme

Vi har tidligere nevnt at det har lyktes å skaffe økonomisk grunnlag for en fortsatt utgivelse av det svenske blad FRIA ORD, som er et sant åndehull i den lumre svenske presseverden. Imidlertid kommer bladet nå bare en gang i måneden og dets tidligere utgiver og redaktør, den over 80 år gamle Rütger Essén, har trukket seg tilbake. Redaksjonen er overtatt av bladets mangeårige medarbeider H. Möllman-Palmgren.

Fra et av bladets numre i vår gjengir vi her som en prøve i norsk oversettelse en artikkel om «Sekulære profetire og dagens virkelighet.»

Karl Marx' grav i London med bysten i bakgrunnen.

Midt i forrige århundre begynte man her og der i Europa å legge merke til en foruroligende politisk foreteelse — den panslavistiske bevegelse som ble drevet fra Tsar-Russland, en bevegelse som utviklet seg til et effektivt instrument for den russiske imperialisme og maktutvidelse. En av de første som klart og tydelig ble var denne trussel østfra og advarte mot den var ingen annen enn kommunismens store profet Karl Marx. År 1851 skrev han en artikkel i den tyske Oderzeitung, og der finner man følgende passus:

«Panslavismen har satt seg som mål å tilintetgjøre de verdier som er skapt gjennom årtusener. Dette mål kan bare oppnås hvis Tyrkia, Ungarn og en del av Tyskland utradere av kartet. For oss (d.v.s. for oss vesteuropeere — vår anm.) finnes det bare ett alternativ: enten underkaster vi oss et slavisk trelledømme, eller også må vi ødelegge den panslavistiske offensivens sentrum, nemlig Russland.»

Karl Marx var — hvis man ser bort fra hans økonomisk-politiske spekulasjoner — en skarpsynt iakttagelse når det gjaldt den verednspolitiske utvikling. Men sikkerlig var han vel den siste som ville ha drømt om at han selv gjennom sin ideologi hundre

år senere skulle gi panslavismen en ny kraft og forstørre den til å bli en verdensfare. Men Marx ville selvsagt aldri med sine egne ideer som innsats ha kunnet frembringe dette verdenshistoriske troleri. Dertil krevdes personligheter av annet virke enn hans eget: — Lenin, Stalin, Krustsjov. Men resultatet ser vi etter 1945: Ikke bare «Ungarn og en del av Tyskland» er strøket av de selvstendige staters kart, men endog Polen, Tsjekkoslovakia, de baltiske stater, Bulgaria og Romania har lidt samme skjebne, mens vårt gamle broderland Finland ennå tillates å leve med en skyggesuverenitet i Kremles skygge.

Hva Tyrkia angår — som Karl Marx i 1851 også regnet som et sikkert russisk bytte — kan det minnes om at dette land allerede på hans tid hadde begynt å spille rollen som «Europas syke mann», men mirabile dictu har Moskvas nye panslavisme ennå ikke lyktes i å nå dette primære mål for sine egne østlige erobningsplaner. Tyrkia lever fremdeles som en suveren stat og Konstantinopel er ikke lagt under Kremles scepter. Hvor lenge denne frihet kommer til å bestå gjenstår det å se. Det er grunn til å nære sterk tvil på dette punkt.

Omtrent samtidig som Karl Marx utferdiget sin appell til Europas folk om å reise seg til kamp mot panslavismen, skrev en annen stor personlighet, den russiske forfatter F. Dostojevskij, følgende profeti:

«Mens vesterlandet fullstendig har forvansket Jesu Kristi lære, så har denne blitt bevart i fullstendig renhet innen den (Forts. side 8)

Hallgeir Horde:

Vil du vite hvem fienden er?

SLIK ØDELEGGES MAN NASJONENE

Begrepet «total krig» er av forholdsvis ny dato, men dens teori er urgammel. Den totale krig begynner allerede før striden med våpen tar til, og har da til hensikt å sette fienden ut av stand til å gå seirende ut av den kampen som kommer, og som man akter å styrte ham ut i. Når fienden således er nedkjempet, fortsetter den totale krig med andre virkemidler for å forhindre at han noensinne igjen skal kunne reise seg mot sine betvingere.

En av de eldste dokumenter om slik total krigføring er nedtegnet av den kinesiske

ke filosofen Sun-Tsu, som levde omkring 500 år før vår tidsregning. Og hans notater har bevart sin fulle aktualitet helt inn i vårt århundre med all dets kjernefysiske og psykologiske massepåvirkning. Vi skal her gjennomgå Sun-Tsu punkt for punkt og se hvorledes hans teorier flittig omsettes i praksis i Norge av 1971.

Da Norge er en vassallstat, får spillets praksis en særegen karakter, idet formyndernasjonen jo tillater nordmennene en viss statlig og nasjonal pondus forat de ikke skal være helt ubrukelige i kampen mot formyndernasjonens ytre fiender. Men det må naturligvis aldri overstige det nivå at nordmennene gjennomskuer sitt vassallskap og tar igjen med formynderen.

Og formyndernasjonens fiende, som selvfølgelig bare vil Noregs vel, retter aldri angrepet mot nordmennene, men mot den stygge formyndernasjonen som holder Norge i sitt jerngrep. Dog retter utfallene seg alltid mot de faktorer som er til hjelp og styrke for formyndernasjonen, såsom landets militære potens, dets medlemskap i «angreps»-pakter og folkets alminnelige tillit til «systemet» og dets ledere etc.

Sun-Tsu sier:

1. Den høyeste kunst består i å kunne bryte ned fiendens motstand uten kamp. Den umiddelbare striden på slagmarken er nødvendig, men kun den indirekte krigføring kan sikre og befeste seieren.

Misforstått humanisme, pasifistiske moterettninger og muligheter for å nekte sin verneplikt på de mest bisarre forutsetninger, bidrar til å svekke nordmennenes evne og vilje til å heyde sitt nasjonale ego, og hindrer dem i å oppfatte sitt eget lands virkelige interesser.

2. Alt som er godt i landet til fienden må bringes i uorden og ødelegges eller oppløses.

Gjennom profanering og latterliggjørelse av nordmennenes egne kulturelle frembringelser og en «historieskrivning» som neppe viker tilbake for å kalle Eidsvoll-fedrene for noen obskure nazister, opphever nordmennenes identitetsfølelse og de utleveres som en viljeløs materie til den prosess som tyskerne så treffende kaller «Vermassung».

(Forts. side 7)

Ole Nilsen:

Løgner som vitenskap

Hvor meget er det blitt løyet om Tyskland?

I den første verdenskrig mobiliserte England profesjonelle skribenter til å dikte løgnhistorier om Tyskland. Disse fantasifulle herrer utpønsket de forferdeligste grusomheter ved skrivebordet, og snart kunne England gi verden ferske opplysninger om hvordan tyskerne mishandlet befolkningen i de okkuperte områder. Man fikk bl.a. høre at tyske soldater moret seg med å hugge hendene av belgiske småbarn for å ha hendene som suvenirer.

Efter krigen innrømmet britene at redselshistoriene var oppdiktet. De var bare blitt laget i den edle hensikt å skape mest mulig hat til Tyskland, og tilsvarende sympati for England. Siden dette lyktes over all forventning, lærte britene at det lønner seg å lyve stort når man først skal lyve. Jo større løgner er, jo lettere blir den trodd.

Efter den annen verdenskrig ble det publisert nye historier om tyske grusomheter. Denne gang hadde ikke tyskerne hugget hendene av belgiske barn, men isteden hadde de myrdet seks millioner jøder i gasskammer, og derefter brent likene i krematorier. Dette var deres største forbrytelse i den annen verdenskrig.

Jeg mottok nyheten med adskillig skepsis. Selve den tekniske side av saken forekom meg ytterst tvilsom. Hvis tyskerne virkelig hadde drept og kremert seks millioner jøder, da måtte de nødvendigvis ha brukt en mengde kull. Det kreves

nemlig enorme kullmengder til å kremere seks millioner lik, og tyskerne hadde bare kull å brenne med. Hvis vi regner hundre kilo kull som tilstrekkelig til en enkelt kremasjon — og tallet virker ikke usannsynlig — da blir totalforbruket 600 000 tonn. Tallet er selvfølgelig ren gjetning fra min side. Men det kan illustrere hva som kreves av brennstoff til slike massekremeringer. Poenget er imidlertid at kull var mangelfullt i Tyskland under krigen. Det var strengt rasjonert til husoppvarming, for krigsindustrien måtte ha så meget som mulig. Hele den tyske krigsindustrien var fullstendig avhengig av kull som energikilde, direkte og indirekte, og forbruket var kolossalt. Det steg ytterligere da man begynte å fremstille bensin av kull. Tiltross for at kullproduksjonen foregikk under høytrykk, var det bare såvidt (Forts. side 6)

Professor Rassinier, motstandsmanden som ikke kunne tie til løgner.

Løgner som vitenskap — —

(Forts. fra side 5)

man klarte å dekke det enorme behov. Kunne tyskerne under slike forhold anvende et kvantum på kanskje seks hundre tusen tonn dyrbare kull til kreminger i Øst-Europa? Og bortsett fra det, kunne jeg stole på de alliertes påstander? Var de i virkeligheten absolutt sannferdige?

Jeg begynte å tvile på det da jeg knep amerikanerne i en kjempemessig løgn like etter krigen. Det var i forbindelse med bombeangrepene mot München. Byen var sterkt skadet under heftige bombeangrep gjennom flere år, og den fikk en ekstra hard medfart i midten av april 1945, da amerikanske krigsforbrytere en vakker dag — dvs. en solskinsdag — kom flyvende i sine superfestninger. Krigsforbryterne lot tusenvis av bomber regne ned over restene av München. Omkring 12 000 mennesker mistet livet under dette angrepet, som ikke hadde noen militær betydning. De likene som ble gravet frem, ble stablet på jernbanevogner og kjørt til konsentrasjonsleiren Dachau for å brennes. I tiden som fulgte, rullet adskillige vogner med sin uhyggelige last fra München til Dachau. Mens dette foregikk, rykket amerikanske tropper hurtig frem i Syd-Tyskland, og en dag kom de til Dachau. Til alt uhell var en liktransport nettopp ankommet fra München. Synet av likene gjorde amerikanerne voldsomt opphisset, sannsynligvis fordi de fleste av de døde var kvinner. Amerikanerne må ha trodd at det var myrdede fanger fra konsentrasjonsleiren, for plutselig gikk de berserkergang. De stormet inn i et krigslazarett i nærheten, rev sårete SS-soldater ut av sengene, stilte dem opp mot muren utenfor lazarettet og skjøt dem. — Fotografier av likvognene og innholdet ble gjengitt i verdenspressen med følgende kommentar: Da amerikanske tropper kom til Dachau, fant de jernbanevogner fulle av myrdede jøder som SS-morderne hadde pint ihjel i konsentrasjonsleiren.

Slik kom demokratiet til Syd-Tyskland i en strøm av blod og løgn. Jeg oppdaget mange løgner i tiden som fulgte. En dag leste jeg i et amerikansk magasin en beretning om tyske grusomheter i Russland. Et av bildene viste et stort umøblert værelse. Det var forsynt med teksten: I dette rummet måtte 82 000 russiske jøder avlevere klærne sine til SS-banditene før de ble jaget inn i

gasskammeret. Jeg stirret lenge på bildet, for det virket så kjent. Det minnet om en avlusningsanstalt i Estland. I et slikt rum måtte vi vente mens uniformene ble desinfisert for russiske lus. Engang tok jeg med en blyantstump og tegnet en dame på veggen, en meget vakker og velskapt dame, en lubben skjønnhet fullstendig fri for emballasje. Jeg fikk mange lovord for dette mesterverk. Bare en ung gutt kom med innvendinger. Han foreslo at jeg burde gi henne et bast-skjørt, et ganske lite bast-skjørt. Men han ble nedstemt av forsamlingen med overveldende majoritet.

Jeg tenkte på den sukkerungen på veggen mens jeg studerte bildet i magasinet. Hvorfor virket det værelset så kjent? Et sted var det en mørk flekk på veggen, en svak mørk flekk eller noen striper. Det kunne være en gammel blodflekk, men det kunne også være noe annet. Blyantstreker, for eksempel? Kanskje noen av de 82 000 russiske jødene hadde skrevet en siste hilsen på veggen? En fryktelig mistanke slo plutselig ned i meg. Kanskje det var min egen tegning fra ifjor? Men nei, det var naturligvis en absurd tanke. Det var helt latterlig å tro det. Noe slikt kunne ikke være mulig. Men jeg fikk allikevel ikke fred for den tanken. Neste dag lånte jeg en lupe. Jeg åpnet bladet og gransket bildet i sterk forstørrelse. Da gjorde hjertet et hopp i livet på meg. Frem under lupen kom min dame, min sukkerunge, like smilende vakker og syndig upåkledd som før. Jeg kjente igjen hver strek. Og der var min egen signatur. Jeg lo høyt og lenge. Men så ble jeg forbitret. I bladet sto det at 82 000 russiske jøder var blitt drept i døden nettopp i det rummet. Når skulle det ha skjedd? Luseanstalten ble bygget senhøstes 1941, og den ble bare brukt av tyske soldater og deres forbundsfeller. Bestandig sto soldater i kø utenfor døren for å bli kvitt russiske lus. Ingen russiske mennesker var noen sinne innenfor, der i den tiden. Og dessuten, hvorfor transportere 82 000 russiske jøder helt opp til Estland når det angivelig vrimlet av gasskammere både i Ukraina og Polen? Jeg tenkte som så: De allierte kan ikke ha så meget å fare med siden de må fabrikere løgnhistorier. Jeg kniper dem i den ene løgneren etter den andre. Spiller de bare med falske kort?

Det var meget som tydet på det. Høsten 1946 kom det således melding om jødefor-

følgelser i Polen. Nyheten vakte voldsom oppsikt blant tyskerne. «Hvordan kan polakkene forfølge noe som ikke eksisterer?» spurte man forundret. «De allierte har jo fortalt at SS utryddet hele den jødiske befolkning i Polen. Hvordan kan det da oppstå jødefølgelser der i landet?» — Det var virkelig et stort mysterium. Senere kom det melding om masseflukt av jøder fra Polen til Tyskland. Mysteriet ble stadig større for tyskerne. Var disse jødene simpelthen gjenoppstått fra skorstenen? Var det skjedd et mirakel? Ikke siden Jesu tid hadde man hørt om noe lignende, og man gledet seg til å beskue miraklene på nært hold.

Det viste seg at svært mange polske jøder var gjenoppstått fra de døde. De kom i store svermer til Vest-Tyskland, og det var ti-tusener av dem. Amerikanerne tok imot en betydelig del av dem i sin sone, og fordelte dem på forskjellige byer i Württemberg og Bayern. Til byen Ulm, hvor jeg oppholdt meg på den tiden, kom det mer enn tolv hundre. Det var mange barn og gamle blant dem, og de var alle blitt gasset ihjel og kremert av SS. Men allikevel gikk de omkring i gatene lys levende som oss andre ikke-kremerte. De fortalte at de skulle reise videre til Amerika. Bortsett fra det var de meget uvillige til å gi opplysninger.

En fransk professor, Paul Rassinier, utga mange år senere en bok hvor han bl.a. behandlet spørsmålet om de seks millioner jøder som angivelig ble gasset ihjel av tyskerne. Han påviste etter undersøkelser som var foretatt, at hele 4½ millioner av disse jøder var blitt gjenfunnet i andre land etter krigen. Dette var i sannhet en oppsiktsvekkende nyhet. Det var intet mindre enn en verdenssensasjon. Men besynnerlig nok ble boken nærmest tiet ihjel, som om den var rammet av en usynlig bannbulle. Selv Simon Wiesenthal som vanligvis er flink til å snakke, sa ikke et ord, tiltross for nærgående spørsmål fra m.a. FOLK OG LAND. Dette virket svært påfallende, og bestyrket mistanken om at Rassinier hadde fortalt en ubehagelig sannhet.

Jeg forela professor Rassiniers påstand for en fanatisk tyskhater i Oslo. Han ble mektig irritert, og erklærte: Det er en historisk kjennsgjerning at tyskerne myrdet seks millioner jøder. Professor Rasende eller hva fyren heter er en løgner, og

Heller ikke — —

(Forts. fra side 1)

Skodvin som kilde. Hvor-etter, i parentes bemerket, denne samme Skodvin på sin side bruker Hubatsch. Altså en høyst nyttig fremgangsmåte når noe skal belyses med kilder.

Vel, la gå med at denne Hubatsch også har uttalt noe som kan tyde på at det fortsatte en slags krig mellom Norge og Tyskland den hele tid. Det får stå ved sin verd på bakgrunn av alt det overveldende historiske materiale som viser det motsatte. Men, ettersom professor Walter Hubatsch er et slikt troverdig vitne i legendeforsvarernes øyne, så får man vel tro ham også når han beretter om andre sider ved saken.

I «Zeitschrift für Ostforschung», 9. årg. 1960, Hefte 2/3 har professor Hubatsch skrevet en artikkel om «Diplomatische Beziehungen Deutschlands zu Skandinavien unter dem Schatten des Zweiten Weltkrieges», en artikkel som også er sendt ut som særtrykk. Også her merker man dette tyske tvesynet som dagens situasjon nødvendiggjør. Så vi skal ikke feste oss ved professorens egne nyttebetraktninger, delvis med Skodvin som kilde.

Vi leser på side 170 i særtrykket bl. a.:

«Denne episode belyste krigssituasjonen, som lot det gå en dyp kløft gjennom de skandinaviske folk. Mens det i slutten av juni 1941 med tillatelse av Quisling ble stilt opp en norsk legion som skulle stilles til disposisjon for Oberkommando des Heeres eller Wehrmachtbefehlshaber in Norwegen, trer samtidig norske frivillige inn i kanadiske flyverforband. Den tyske Armeekorpskommando Norwegen avsto av politiske og militære grunner å bruke legionen i Norge, den kunne i høyden settes inn til veibygging. En anvendelse i Finnland var uønsket av hensyn til de finsk-skandinaviske forbindelser. Så ble disse frivil-

lige sluttelig overtatt av Waffen-SS. På lignende måte var det i Danmark, hvor det sommeren 1941 meldte seg tallrike frivillige til Frikorps Danmark, mens det i London i juni 1941 konstituerte dansk råd lot stille opp en dansk tropp på engelsk side. Kong Haakon måtte i London verge seg energisk mot de engelske hensikter å gjennomføre flyangrep mot tyske støttepunkter i Norge. Kronprinsesse Märtha derimot strebet tilbake til Norge med sin mann og de tre barn. Dette meldte den tyske sendemann i Washington 1. mai 1941 til det tyske utenriksdepartement. Hun ville også gjerne overtale sin mann (kronprins Olav) til det, skjønt hun fryktet for at hans tilbakevenden til Norge ville strande på tysk motstand. «Herunder lar hun seg ikke», beretter den tyske sendemann, «bare dirigere av dynastiske hensyn, skjønt hun håper at hennes sønn Harald engang igjen vil innta den norske trone, men hun føler at hun med sine barn må dele det norske folks skjebne, (uthevet av oss), selvom det vil være forbundet med store for-sagelser.»*)

* Hemmelig telegram fra den tyske sendemann i Washington, Thomsen, til statssekretæren i Utenriksdepartementet, Washington 1. mai 1941 (Polit. Archiv des Ausw. Amtes; Staatssekretär, Norwegen 1939—43. Side 382).

Dette er ganske andre og ansvarsbevisste toner enn det man hørte fra politikerhold og båret av den samme ånd som besjelet daværende kronprins Olav da han på sin side gav uttrykk for ønske om å bli hos sitt folk. Og begge deler viser naturligvis at Norges statlige krig var avsluttet. Ellers ville det jo vært en slags «landssvik». Og det er da vel ikke det disse avdankede generalene og deres trådtrekkere vil beskyldte vår kongefamilie for?

Det får da være grenser for hva man kan tillate seg også i dette forløyete land.

dessuten er Eichmann allerede hengt. Det er ikke noe mer å snakke om.

*

Det er et faktum at de allierte har løyet meget om Tyskland. Men årene har ikke vært like barmhjertig mot alle disse løgner. Mange av dem er allerede falt til jorden som råtten frukt. Jeg har grunn til å tro på fortsatt nedfall i fremtiden. Det store spørsmål er og blir: Vil historien om tyske gasskammere vise seg å være like oppdiktet som historien om de belgiske barnehender? Hvis jeg antar det som en

hypotese, da kan jeg anstille endel interessante spekulasjoner. For det første har Vest-Tyskland i såfall betalt Israel kjempesummer i erstatning for mord som ikke er begått. For det annet har Israel — fremdeles hypotetisk — krevet erstatning på uriktig grunnlag. For det tredje kan det tenkes at gullregnet fra Bonn over Israel straks vil opphøre. Og for det fjerde kan det bli spørsmål om tilbakebetaling av erstatningene, ihvertfall delvis, hvis det skulle vise seg at tyske lusekrematorier i Øst-Europa er blitt utgitt

Vil du vite - -

(Forts. fra side 5)

3. Narr de herskende klasser til forbryterisk foretagsomhet, undergrav deres anseelse og posisjon, og prisgi dem derefter til deres medborgere i det rette øyeblikk.

Den nærmest ideelle illustrasjon til dette punkt må være det apeteater av et parlamentarisk demokrati, slik det fremstår i all sin latterlighet med sine «frie» valg, sine «forskjellige» partier, sine regjeringsskriser, sin «opposisjon» og de endeløse skandaler. Trass i sin påståtte foretagningsfrihet eller «Freedom of enterprise» er dette samfunn — politisk sett — nærmest handlingslammet.

4. Gjør også bruk av samarbeide med de nedrigste

for gasskammere til avlivning av jøder.

I vår tid vil vi neppe få full klarhet i disse spørsmål. Men det er i hvert fall interessant å spekulere over dem. Professor Rassiniers sensasjonelle påstand kan således gi stoff til adskillige refleksjoner, ja den frister meg likefrem til et ganske kjettesk spørsmål: Kan det tenkes at hele historien om gasskammere og krematorier rett og slett var et genialt påfunn til pengeutpressing i hittil ukjent omfang?

Jeg påstår naturligvis ikke at ingen jøder ble drept. Det er et faktum at mange jøder mistet livet i den annen verdenskrig. Adskillige falt i regulær kamp på slagmarken. Andre ble myrdet av banditter i vinnings hensikt. Hjemmefronten i Norge myrdet eksempelvis flere norske jøder. Tilsvarende mord kan ha funnet sted i andre land. Mange jøder hadde en formue i smykker. Jacob Feldmann var ikke alene om det. Fristelsen til å gjøre en god fangst kan ha oppstått hos motstandsfolk ved tanken på at tyskerne ville få skylden for alle drepte jøder, også de meget rike jøder. Tragedier à la Skrikerudtjernet kan derfor ha funnet sted i mange land. Dessuten vet vi at et stort antall jøder ble drept under et opprør i Polen i 1943.

Det er derfor hevet over tvil at tusener, kanskje titusener av jøder mistet livet i den annen verdenskrig. Det er et faktum som ingen kan betvile. Derimot er det grunn til å sette et stort spørsmålstegn ved påstanden om at hele seks millioner ble systematisk henrettet. Det tallet virker usannsynlig i enhver henseende.

Ole Nilsen

og avskyeligste individer. 5. Forstyr med alle midler den fiendtlige regjeringens virksomhet.

Adolf Hitler skrev at før en betydelig mann blir oppdaget av et folk i valg, før slipper en kamel gjennom et nåleøye. Slik utgjør det parlamentariske prinsipp en garanti for formyndernasjonen mot at upassende elementer kommer inn i de såkalte folkevalgte organer. Og ordningen med 4-årsperioder garanterer videre at ingen effektive tiltak kan treffes eller iverksettes. Selv om en regjering skulle bli «sittende» over flere perioder, er den tvunget til å handle ut fra sitt forhold til «opposisjonen» og sitt stemmekveg, slik at dens aktivitet allikevel bare vil være et sted mellom praktisk talt intet og nesten noe.

6. Forårsak strid og uenighet blant borgerne av det fiendtlige land.

At nordmennene kan krangle seg imellom, det har de vist gang på gang siden sagatiden. Men at de skulle godkjenne en styreform som har organisert uenighet som prinsipp, og som setter uenigheten i system slik at nasjonen er blitt ført tilbake til småkongeveldet fra før slaget i Hafsrfjord, det hører med til en av historiens selsomme tildragelser. Det gjør ingen forskjell at småkongene av i dag er klassevis istedenfor geografisk fordelt.

7. Bring ungdommen til opprør mot de eldre. Vi finner ingen grunn til å kommentere dette punkt i Norge av 1971.

8. Ødelegg med alle midler de fiendtlige stridskrefters utrustning, forsyninger og deres organisasjon.

Som vassallstat har Norge fått tildelt visse lokale, militære oppdrag som det skal løse innenfor rammen av det «sikkerhetssystem» som formyndernasjonen har trukket opp. Det er en del av opplegget at de norske styrkene bare skal «holde ut til hjelpen kommer» — større militær selvstendighet tiltror man oss altså ikke.

Formyndernasjonen foregir å ville hjelpe oss mot farer som truer — i virkeligheten er det den som bruker oss som hjelp til å sikre sine egne posisjoner.

9. Lamslå de fiendtlige soldaters kampvilje med

sanselige viser og liderlig musikk.

At våre dagers systematiske bruk av protestsanger, pop- og negermusikk gjør underverker i så måte, turde være hevet over tvil.

10. Send ut skjøger som kan fullføre forfallsverket.

Hva skjøgene i forne tider kunne utrette i fiendens hær, blir nesten bagateller mot den moralske raserende virkning våre dagers sex og porr har på de industrialiserte samfunn.

11. Ødelegg alle fiendens tradisjoner.

Å holde av en tradisjon er i dag jevn godt med å være nazistisk disponert, og selv de som konservative skulle være, har ikke tradisjoner lenger bakover enn til året 1945. Norsk historie før dette årstall er praktisk talt underslått, når unntas kapitlene om «klassekamp» og «kapitalistisk utbytting».

12. Vær storslått med tilbud og gaver i den hensikt å skaffe opplysninger. Spar slett ikke på penger, for slik anvendte penger bringer rikelige renter.

Når en nasjon er splittet opp ved hjelp av den teknikk som her er beskrevet, er de løseverne enkelt-individer et lett bytte for fiendens infiltrasjon. Og ingen nasjon har i slike tider unngått å fostre en Wennerstrøm, en Profumo eller en Canaris. På lavere plan kalles det gjerne for korrupsjon — på høyere plan for forræderi.

13. Sett spioner ut overalt.

Hva dette innebærer, selv i vår såkalte «frie» verden, vet enhver som har prøvd å undersøke om denne friheten i praksis rakk lenger enn til å gjøre som man blir bedt om.

Det burde være enhver nordmanns plikt å se litt nøyere på disse fenomener i samfunnet. Når man kjenner litt til virkningene, er det lettere å få øye på årsaken og på dem som setter det hele i scene. De er ofte godt kamuflert, men de er slett ikke usynlige. Det er på tide at nordmennene ser seg omkring, og sier høyt hva de ser — og, om mulig, at de vekker naboen.

Nordmennene har også, som folk, en kamp å utkjempes — et slag å slå — men først må de våkne av sin svime.

—o—

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

av den godt gjødslede jordbunn. Vi skal ikke nevne opp navn her, men den som blar litt i samtidshistorien finner dem lett.

Også i dag lever og blomstrer de. Noe parti klarer de aldri å danne fordi de egentlig ikke er handlingsmenn, men det forstår de ikke selv. De strever med sitt og utvikler seg etterhvert til å bli de reneste politiske kverulanter. Men mye godt og riktig sier de naturligvis — innimellom meget vrøvl.

En av disse på de tapte politiske skanser er Bjarne Stendahl, som sjelden unnlater å gi sitt besyv med når det er valg og sådant mere. Så har han da også før kommunevalget sendt ut en «Kunngjøring» med sitt «politiske testamente». Han sier at han i dette beviser bl. a.

— at vi har 150 miljøska-

de, ansvarsløse, maktsyke og korrupte kvinner og menn i Stortinget

— hvor evneløse de kommunale pamper er, og at det kommunale selvstyre er forsvunnet

— at det under de nåværende forhold er det samme om man har «blå» eller «rød» regjering, for alle brødpolitikere er like ansvarsløse og korrupte. In-

gen i Stortinget respekterer Norges grunnlov — at Aftenposten, Dagbladet og Verdens Gang er like falske og sannhetskvelende som kommunist- og arbeideravisene.

Alt dette lar seg høre og skal ikke fremkalle protester fra vår side. Men det låter fullstendig meningsløst når han derefter hevder at «rettsstaten Norge forsvant den 9. april 1940. Quislings program og de nåværende maktsyke partiprogrammer har for mange likhetstegn —» For ikke rettere enn vi kan se tok Quislings politiske program og kamp nettopp sikte på å råde bot på alt Stendahl klandrer. Så det var nok ikke Quislings program som gjorde at rettsstaten Norge forsvant. Og det var vel heller ikke 9. april den forsvant, selvom dette at Norge kom under militær okkupasjon lot norsk rett erstattes av folkeretten. Nei, den forsvant nok i mai 1945 da «de gode» ledet av partipolitikere opprettet sitt demokratiske diktatur.

Det er trist at meningsterroren i dette land ennå kan få ellers uavhengige og partibundne folk som Stendahl til å lefle med vrøvlet fra etterkrigstiden.

Erling

En students refleksjoner over rettsoppgjøret

Fra en student har vi motatt følgende:

Etter Hartmanns avsløringer er jeg blitt ivrig leser av Folk og Land. Derfor har sikkert det følgende vært behandlet i dette blad tidligere, likevel vil jeg gjerne fortelle hva dette har betydd for meg og min oppfatning av «rettsoppgjøret» i Norge etter siste verdenskrig. Det er nemlig et helt nytt bilde som har dannet seg i mitt indre om dette «oppgjøret».

Det som er mest slående er de tidligere og nåværende makthaveres bevisste neddyssing av denne utvilsomt meget delikate sak. Den som har hjernevindingene sånn nogenlunde i orden må uvilkarlig spørre seg selv: «Hva kan årsaken være?» Etter som få prøver å gjendrive de påstander som er fremsatt, kan konklusjonen bare bli følgende: Påstanden kan kun medføre rihtighet. Men hva blir konsekvensene av dette f. eks. i skolen der alle får servert en helt annen versjon av hva som skjedde i Norge under siste verdenskrig og rettsoppgjøret etterpå. Altså ikke kun en forvrengning av sannheten, men det diametralt motsatte.

Da følger vi jo den samme linje som er blitt fulgt i de kommunistiske land, der det kommer nye historiebøker når nye makthavere overtar. Jfr. sovjetiske historiebøker før Stalin med de som ble godkjent i Stalintiden. Og hva tror man f. eks. vil bli servert om Dubcek i tsjekkiske lærebøker om 5 år? Jo, at han var en forræder, noe vi vet er en forvrengning av sannheten. Vel, vi skriker opp om Tsjekkoslovakia, men det samme skjedde jo i Norge under det såkalte «rettsoppgjør». Hvorfor hever ikke de samme røster seg ihvertfall idag til forsvaret for den som led urett i den tid? Er det fordi de har noe å skjule? Er det et utslag av feighet eller er andre forklaringer plausible?

I alle tilfelle blir konklusjonen at de personer som har styrt Norge de siste 26 år ikke er slike ledere det norske folk fortjener.

Stud. oec.

ANNELIESE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Da Karl Marx — —

(Fort. fra side 5)

rettroende (russiske) kirken. Fra østen kommer det nye ord om å gå ut til verden, gå til kamp mot sosialismen og på nytt frelse den europeiske menneskehet.»

Slik drømte altså den panslavistiske patriot Dostojevskij om hvorledes den russiske fromhet skulle tilintetgjøre den marxistiske heden og materialisme og frelse vesterlandet til en ny og dypere kristendom. Den store dikteren kjente sitt russiske folk og ante dets slumrende krefter. Men likevel tok han grundig feil! Selvsomt nok fikk han så sent som etter første verdenskrig medhold av ingen ringere enn den geniale tyske tenker Oswald Spengler, som også spådde at Russland skulle bli den nyskapende kraft i den fremtid som måtte komme — etter vesterlandets undergang.

Untergang des Abendlandes — når kommer den til å inntreffe? Spengler tenkte seg at den nåværende vestlige sivilisasjon kanskje ennå har et par århundrer foran seg. Det var en optimistisk beregning, som kanskje hadde falt ut på annen måte om Spengler hadde fått oppleve annen verdenskrig og dens avskjedssalutt: atombombene over Hiroshima og Nagasaki i det forferdelige året 1945.

Atombomben var amerikernes, den amerikanske teknologiens triumf. Gjennom den innfriddes president Roosevelts generøse løfte om en frihetens og fredens fremtidsverden «uten nød og frykt». Det er i denne verden vi lever i dag og kan konstatere at kanskje aldri i menneskehetens historie har nøden vært større og frykten mere grenseløs enn den idag er i nesten alle verdens land.

Hva denne nød og denne frykt bunner i er ikke så liketil å uttrykke i enkle ord, men la oss si at nøden like meget er åndelig som fysisk betinget: menneskeheten står foran den katastrofale risiko å bli uten både sjel og legemlig næring i sitt livsopphold, samtidig som en total miljøødeleggelse griper om seg og forgifter både vår jord, våre hav, våre brønner og den luft vi puster i. En menneskehet som forklarer at Gud er avsatt og har hjemfalt til et fornuftsstridig likhetsraseri i menneskerettighetens navn, begyner plutselig å oppdage at denne menneskehet kanskje er like verdiløs, like rettsløs som en gigantisk horde av parasitter, hvis eneste evne på lengre sikt er å ødelegge og forkludre sine egne eksistensmuligheter på

TRE DAGER TIL RHINEN

Den tidligere høyeste politoffiser i den tsjekkoslaviske forsvarsmakt, general Sejna, løp i 1968 over til Vesten. Han har røpet Warsjavapaktens oppmarsjplaner. Man tar sikte på et fremstøt mot Rhinen i løpet av tre dager og erobring av Frankrike i løpet av de neste to. Det er også planlagt å besette Sveits. Det er allerede trykket rasjoneringskort til bruk under okkupasjon av Bundes-Tyskland, Sveits og England. Meldingen for-

en nedsølet og forgiftet planet.

Til slutt — nok en profeti å minnes: Et par årtier før Marx' og Dostojevskijs forkynnelser bega en fransk aristokrat, grev Alexis de Tocqueville seg over Atlanterhavet for å oppdage og utforske La democratie en Amérique — demokratiet i Amerika. I hans merkelige verk om denne reise finner man de ofte siterte ord om de to folk, Amerikas og Russlands, som holder på å vokse ut av mørket for i sin tid å gripe avgjørende inn i verdens skjebne. Det var omkring 1830 denne boken ble skrevet. Tredve år senere brøt den amerikanske borgerkrig ut, den som førte til at de industrielle nordstatene beseiret det agrare og føydale amerikanske syd. Det var en verdenshistorisk avgjørelse, for dermed innledes den industrielle epoken ikke bare i USA, men også i nesten hele den nordeuropeiske verden — med stormakten Russland sist i rekken.

Det kom til å ta nesten 100 år før Tocquevilles profetier skulle gå i oppfyllelse også for Russlands del. Etter to verdenskriger og en forferdelig revolusjon lykkedes det det russiske velde å nå dets nuværende status som verdens andre supermakt ved siden av USA. Av egen kraft ville russerne ikke ha lykket å erobre denne stilling. Stalin var en skrekkinnjagende demon i menneskeskikkelse, men til og med han ville ha mislykkes hvis ikke den vesterlandske sivilisasjons to likbærere, herrene Roosevelt og Churchill hadde stått ham bi etter råd og anvisninger av deres zionistiske bakmenn og under forbønn og applaus fra en villet og bedratt verden, som ikke ante hva kampen gjaldt — og som fremdeles ikke aner det.

teller intet om Norge, men vi er vel også med i regnestykket. Skjønt det klarer vel Sovjet alene på null komma null. I 1940 sa vi at «we trust in England», nå lyder det «we trust in USA». Alt tyder på at vi blir like skuffet denne gang over «hjelpen». For hva kan et lite amerikansk «brannkorps» fraktet hit med fly utrette mot de russiske divisjoner og flyeskadrer?

INGEN KRIGSFORBRYTELSE

Vi har tidligere nevnt Katynmassakren som nå indiskutabelt er overført Sovjet-samveldet. Riktignok kom vi i skade for i innledningen å oppgi at det ble drept 100 000 polske offiserer, men det fremgikk jo klart av teksten at dette var et null for meget. Likevel var det naturligvis forferdelig nok. Men var det egentlig en krigsforbrytelse? spør en innsender i et nasjonalt tysk blad. Nei, sier han, for den ble begått i fredstid. Sovjet var ikke i krig med noen på det tidspunkt.

KANSKJE NOEN

trass i alt og innerst inne likevel stoler på Vest-Tyskland? La oss da meddele at den nye tyske forsvarsmakts store problemer nå synes løst av den sosialdemokratiske forsvarsminister, Kamerat Schmidt. Han har latt nedsette en «Hårnettreform-kommisjon», som nå har fremlagt en hårnettmodell for langhårete rekrutter. Det skal kunne kjøpes for litt over 1 krone etter dagens kurs og fyller etter hva det oppgis «alle militære krav.» Så nå kan russerne passe seg!

DET ER SÅ VANSKELIG

med den politikken, sa nå avdøde I. B. Hjort en gang etter annen verdenskrig. Det var en gammel NS-kampfellesom spurte ham om han hadde forandret seg siden dengang. Nei, svarte han, men det er altså så vanskelig — —. Noe lignende følte kanskje senator Edward Kennedy, som spiller så iherdig og frekt på tidens strømninger og slagord. Kontoret hans i Washington ble nærmest stormet av en flokk zionister under ledelse av rabbiner Kahane. De bebreidet ham at han gikk tilfelts mot rasepolitikken i Sør-Afrika, som han ikke likte,

mens han var taus når det gjaldt behandlingen av zionistene i Sovjetsamveldet. Kennedy måtte love bot og bedring. Han skulle appellere til Moskva, sa han. Det forlyder intet om at rabbineren og hans følge spurte senatoren hva han ville gjøre med rasediskrimineringen i Israel og Israels røvede områder.

FARLIGE HITLERMEDALJER

Et stort oppbud av kriminalpolitifolk beslagla på kvegutstillingen i München 41 farlige tingester. Det dreide seg om medaljer med bilde av Adolf Hitler på baksiden. De var innført ulovlig fra Italia og beslaget skjedde etter høyeste demokratiske ordre. Men nå spør det tyske blad som meddeler dette om medaljene var blitt beslaglagt om de hadde hatt bilde av Stalin. Skjønt det ville vel være en dårlig salgsvare, føyer bladet tørt til.

USA I MILITÆR OPPLØSNING OGSÅ?

Tallet på desertører i de amerikanske stridskrefter har tiltatt ytterligere de siste måneder trass i den forminskede kampinnsats i Vietnam. Etter oppgaver fra de militære myndigheter har tallet på desertører nå nådd det høyeste tall under annen verdenskrig. Fra juli 1970 til april 1971 ble det fastslått 68 449 ulovlige fravær fra de amerikanske stridskrefter. Dette tall svarer til styrken av 4½ feltdivisjoner. Tallene for mai og juni viser ytterligere stigning. I de ti måneder oppgaven gjelder var det på 1 000 soldater 62,6 desertører, sammenlignet med 52,3 det foregående år. Under Koreakrigen var tallet 22,5 pr. tusen, i krigsåret 1944 var det 63 pr. tusen. Det er hæren og marineinfanteriet som er sterkest rammet, mens flyvåpnet og marinen nesten ikke berøres.

FORTSATT SPANDAU-SKANDALE

Hjelpeorganisasjonen «Freiheit für Rudolf Hess» har etter å ha gjennomgått den offisielle tekst til overenskomsten om Vest-Berlin, måttet fastslå at Spandau firemaktsfengsel øyensynlig fortsatt skal bestå. Det ser altså ut til at Sovjetsamveldet ikke har til hensikt å etterkomme anmodningen fra de tre vestmakter og fra

Bundesregjeringen om å løslate den 77-årige Hess, som nå har sittet fengslet i over 30 år. Hjelpeorganisasjonen fornyer sin anmodning til de ansvarlige om å gjøre en slutt på den umenneskelige Spandauskandalen før det er for sent.

ORD FOR DAGEN

Danmarks ambassadør i Paris, Bertelsen, holdt for en del år tilbake et foredrag i radio. Han endte med følgende ord: «Europas gyldne tid er forbi».

Dette var før avkoloniseringen var begynt og synlig for enhver. Idag ville han vel ha sluttet med ordene: «Vestens d.v.s. den hvite manns gyldne tid er forbi».

O.H.

BERGEN

Husrom søkes for min datter som skal studere ved universitetet i Bergen. Bonde Nils Fjeld, Fossum, 3700 Skien

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

Månadsbladet
FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, Kinn

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND